

Arrest

nr. 272 189 van 2 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 april 2022 via J-BOX heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 april 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april, om 13u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 10 april 2018 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 16 april 2018.

Op 4 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 245 084 van 30 november 2020 wordt aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 1 februari 2021 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 19 april 2022 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en wordt verzoekster ook gehoord.

Op 19 april 2022 wordt aan verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Tarl op 19.04.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: B. (..)

Voornaam: Z. (..)

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Dinguiraye

Nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

De politie heeft geprobeerd om een hoorrecht af te nemen bij de betrokkene, maar vermeldt in haar verslag dat de betrokkene weigert het hoorrecht in te vullen en de vragen te beantwoorden op aanraden van haar advocaat.

Betrokkene deed op 14.09.2021 in Affligem een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer B.B., A., die de Spaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 11.02.2022 weigert de burgerlijke stand van de gemeente Affligem die wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wou registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft nog een beroep lopende wat deze weigering van de wettelijke samenwoning betreft. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Betrokkene legt een medisch attest voor, waarin vermeld wordt dat de betrokkene en de heer B.B., A.; op consultatie geweest zijn omdat zij een zwangerschapswens hebben. De intentie van de betrokkene om een gezin in België te stichten, geeft haar geen recht op verblijf. Zowel betrokkene als de heer B.B. weten dat het gezinsleven in België precair is, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst, namelijk Guinee. Het loutere feit

dat de heer B.B. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinee. Er is geen enkel bewijs dat zij hun kinderwens niet kunnen vervullen in Guinee of in elk ander land waartoe zij toegang hebben en gemachtigd zijn om er te verblijven. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene legt verder een document voor, waaruit blijkt dat zij een opleiding in België gevolgd heeft en dat zij een diploma zorgkundige behaald heeft. Dit element opent echter ook geen recht op verblijf.

In het verslag van de politie van 19.04.2022 wordt vermeld dat de betrokkene last heeft van longen in hieromtrent in onderzoek is. Zij legt echter geen enkel document voor dat haar verklaring staaft. In haar administratief dossier zijn tot op heden geen documenten aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een terugkeer naar haar land van herkomst zouden verhinderen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 8 en 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Halle-Vilvoorde uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap (advies Parket dd. 01.02.2022). De ambtenaar van de Burgerlijke Stad van Affligem volgde dit negatief advies en besliste op 11.02.2022 de wettelijke samenwoning niet te registreren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

De politie vermeldt in haar verslag dd. 19.04.2022 dat de betrokkene weigert het hoorrecht in te vullen en de vragen te beantwoorden op aanraden van haar advocaat. Zij verleent dus geen enkele medewerking.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten van 01.02.2021 dat haar betekend werd op 05.02.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid. van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Halle-Vilvoorde uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap (advies Parket dd. 01.02.2022). De ambtenaar van de Burgerlijke Stad van Affligem volgde dit negatief advies en besliste op 11.02.2022 de wettelijke samenwoning niet te registreren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

De politie vermeldt in haar verslag dd. 19.04.2022 dat de betrokkene weigert het hoorrecht in te vullen en de vragen te beantwoorden op aanraden van haar advocaat. Zij verleent dus geen enkele medewerking.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten van 01.02.2021 dat haar betekend werd op 05.02.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Halle-Vilvoorde uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap (advies Parket dd. 01.02.2022). De ambtenaar van de Burgerlijke Stad van Affligem volgde dit negatief advies en besliste op 11.02.2022 de wettelijke samenwoning niet te registreren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

De politie vermeldt in haar verslag dd. 19.04.2022 dat de betrokkene weigert het hoorrecht in te vullen en de vragen te beantwoorden op aanraden van haar advocaat. Zij verleent dus geen enkele medewerking.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten van 01.02.2021 dat haar betekend werd op 05.02.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen wij dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen werd te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.D. (..), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de politiecommissaris van de PZ Tarl, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Holsbeek, de betrokkene, B., Z., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Holsbeek.

(...)"

Op 19 april 2022 wordt verzoekster tevens een inreisverbod voor de duur van twee jaar opgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 11° *juncto* 1, § 2, 7, 49/3/1, 74/13, 74/14 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“(…)

7.1. Bevel om het grondgebied te verlaten

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Het artikel 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verwerende rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

Bovendien werden de beginselen van behoorlijk bestuur niet nageleefd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verwerende partij zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat de verwerende partij in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er een individueel onderzoek werd gedaan naar de situatie van verzoekster.

7.1.1. Schending van het artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

a) Hangende procedure voor de familierechtbank

In de bestreden beslissing wordt vooreerst verwezen naar het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand Affligem op datum van 11.02.2022 heeft geweigerd om de wettelijke samenwoning tussen haar en haar partner af te sluiten:

" Betrokkene deed op 14.09.2021 in Affligem een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer B. B., A., die de Spaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft.

Op 11.02.2022 weigerde de burgerlijke stand van de gemeente Affligem die wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wou registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt."

Uit de weigering tot afsluiting van de wettelijke samenwoning besluit de verwerende partij dat er geen sprake is van een werkelijk gezinsleven en dat er geen schending kan zijn van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij houdt in haar beoordeling van het gezinsleven in het licht van artikel 8 EVRM geen rekening met het feit dat er een procedure hangende is bij de familierechtbank en dat de weigering van de Ambtenaar van de burgerlijke stand op heden niet definitief is en op heden niet getoetst is door een rechter. Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat er geen sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven. Het staat niet vast dat het zou gaan om een schijnrelatie.

Uit het feit dat de verzoekster en haar partner de weigering hebben aangevochten kan juist afgeleid worden dat zij bereid zijn om voor hun relatie te vechten en hun werkelijk gezinsleven willen bewijzen.

De verwerende partij is op hoogte van de procedure maar besluit dit gegeven naast zich neer te leggen en stelt dat:

“Betrokkene heeft nog een beroep lopende wat deze weigering van de wettelijke samenwoning betreft. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.”

De motivering van de bestreden beslissing allerminst zorgvuldig of redelijk genoeg genoemd worden.

De verwerende partij ontnemt aan de verzoekster een daadwerkelijk rechtsmiddel om de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand Affligem aan te vechten.

Indien de verzoekster uitgewezen wordt naar Guinee zal de rechtbank de registratie van de wettelijke samenwoning niet meer kunnen bevelen, gelet op het feit dat er geen sprake meer zal zijn van een gemeenschappelijke woonplaats die vereist is in het artikel 1476 Oud BW.

Er kan geen sprake zijn van een wettelijke samenwoning wanneer de wettelijke partners niet samen wonen.

Daarnaast is een persoonlijke verschijning op de inleidingszitting in familiezaken verplicht. Dit werd door de bestreden beslissing onmogelijk gemaakt.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht het zorgvuldigheidsbeginsel en artikelen 8 en 13 EVRM.

b) Intentie om gezin in België te stichten – tegenstrijdige motivering

De bestreden beslissing is bovendien tegenstrijdig gelet op het feit dat er wordt erkend dat de verzoekster en haar partner de intentie hebben om een gezin te stichten in België:

“Betrokkene legt een medisch attest voor, waarin vermeld wordt dat de betrokkene en de heer B.B., A., op consultatie geweest zijn omdat zij een zwangerschapswens hebben. De intentie van de betrokkene om een gezin in België te stichten, geeft haar geen recht op verblijf. Zowel betrokkene als de heer B.B. weten dat het gezinsleven in België precair is, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst, namelijk Guinee. Het loutere feit dat de heer B.B. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinee. Er is geen enkel bewijs dat zij hun kinderwens niet kunnen vervullen in Guinee of elk ander land waartoe zij toegang hebben en gemachtigd zijn om er te verblijven. Een repatriëring vormt kan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

De bestreden beslissing is manifest tegenstrijdig gelet op het feit dat er eerst wordt gesteld dat de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven maar tegelijk zou de intentie om een gezin te stichten in België geen recht geven op verblijf.

De verwerende partij erkent bijgevolg dat de verzoekster en haar partner weldegelijk de intentie hebben om een daadwerkelijke gezinsleven in België te hebben. Er wordt zelfs gesproken over het feit dat het gezinsleven van de betrokkenen precair zou zijn.

De verwerende partij schendt duidelijk de motiveringsplicht door eerst te stellen dat er geen sprake is van inbreuk op artikel 8 EVRM en dat er geen gezinsleven zou zijn om verder in de bestreden beslissing te erkennen dat er intentie is om een gezin te stichten en zelfs sprake van een gezinsleven.

c) Bijkomende elementen overgemaakt op 19.04.2022

Uit de verschillende elementen die zich in het dossier bevinden en die werden overgemaakt aan de verwerende partij op 19.04.2022, blijkt dat de verzoekster weldegelijk een duurzame relatie heeft met haar partner.

De verwerende partij is op de hoogte of had minstens op de hoogte moeten zijn van het feit dat de raadsman van de verzoekster op 19.04.2022 om 09:52 een schrijven aan de PZ Tarl richtte met volgende inhoud:

“Geachte hoofdinspecteur,

Ik heb de eer u te contacteren als raadsman van mevrouw Z.B. (R.R. xx.xx.xxxxx.xx, OV xxxxxxx).

Zij werd deze ochtend door uw dienst en bestuurlijk aangehouden en is op heden in afwachting van een beslissing van de DVZ.

Mag ik u vriendelijk verzoeken volgende informatie aan de dienst vreemdelingenzaken over te maken.

Mevrouw heeft een duurzame relatie met de heer A. B.B. (R.R. xx.xx.xx xx.xx) met de Spaanse nationaliteit en woont met hem samen aan de (...) te 1970 Affligem. Er is sprake van een duurzame relatie die valt onder de bescherming van het artikel 8 EVRM. Zij volgen een fertiliteitsbehandeling met het oog op de verwekking van een gemeenschappelijk kind.

Zij zijn op heden bezig met een procedure voor de afsluiting van een wettelijke samenwoning.

Het dossier komt volgende week maandag 25.04.2022 voor bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel.

Het privé-en gezinsleven van mijn cliënte en de hangende procedure bij de familierechtbank staan een gedwongen uitwijzing van mijn cliënte in de weg.

In bijlage treft u het verzoekschrift en de stukken die bij de familierechtbank werden ingediend alsook de oproeping.

Mag ik u vriendelijk verzoeken deze bijkomende informatie en stukken over te maken aan de DVZ?

Hoogachtend,

Kyrylo Storojenko

Advocaat"

(zie stuk 2)

In bijlage bij de email werden de volgende stukken overgemaakt (zie stukken3-5)

-verzoekschrift familierechtbank d.d. 09.03.2022;

-de stukken voorgelegd bij de familierechtbank:

1. Beslissing weigering wettelijke samenwoning verzoeker d.d. 11.02.2022;
2. Beslissing weigering wettelijke samenwoning verzoekster d.d. 11.02.2022;
3. Verklaring verzoeker;
4. Verklaring verzoeker;
5. Foto's van het koppel;
6. Verschillende chat gesprekken;
7. Foto's religieuze ceremonie in Guinee;
8. Foto hospitalisatie verzoeker;
9. Foto hospitalisatie verzoekster;
10. Diploma zorgkundige;
11. Attest van inschrijving;
12. Bewijs van integratie verzoekster;
13. Medisch attest fertiliteitsbehandeling.

-de oproepingen voor de inleidingszitting van 25.04.2022

De verzoekster en haar partner wensen weldegelijk een duurzame levensgemeenschap te stichten gelet op het feit dat zij de weigering van de Ambtenaar van de burgerlijke stand hebben aangevochten bij de familierechtbank.

Daarnaast legde verzoekster een medisch attest voor van het UVC Brugmann van dr. N. A., waarin staat dat de verzoekster en haar partner opgevolgd worden in het kader van fertiliteitstraject omdat zij een kinderwens hebben (zie stuk 4.13).

De verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat uit het attest blijkt dat het niet louter om een consultatie gaat maar om een opvolging in het kader van een fertiliteitstraject.

De verwerende partij houdt ook geen rekening met het feit dat er ook verschillende foto's en screenshots van chatgesprekken van het koppel zijn voorgelegd (zie stuk 4.7).

In het beroep bij de familierechtbank tegen de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning worden de argumenten van de Ambtenaar van de burgerlijke stand één voor één weerlegd. Boven die wordt ook het volgende gesteld:

"Uit verschillende elementen blijkt dat de verzoeker weldegelijk de intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Zij kennen elkaar op heden al tweeënhalp jaar.

De verzoekers hebben samen moeilijkheden overwonnen en zijn zo dichterbij elkaar toegegroeid. Op datum van 16.09.2019 moet de verzoekster een heelkundige ingreep ondergaan. De verzoekster had geen familie en de verplaatsing naar het ziekenhuis was moeilijk. De verzoeker stond mevrouw bij en bracht haar naar het ziekenhuis. Hij wachtte haar na een late shift op om haar, zonder slaap, naar het ziekenhuis te brengen. Uiteindelijk werd de operatie pas rond 12u00 uitgevoerd en de verzoeker weigerde om van de zijde van verzoekster te wijken (zie stuk 9).

In februari van 2020 moest de verzoeker een operatie ondergaan in het CHU Saint-Pierre in Brussel. Omdat hij geen familie had in België stond de verzoekster hem bij en bezocht hem regelmatig in het ziekenhuis (zie stukken 6 en 8).

De verzoekers zijn afkomstig uit dezelfde provincie in Guinee en zijn van dezelfde etnische afkomst. De families hebben elkaar ontmoet in Guinee en zijn akkoord met de relatie. Hun verbintenis werd op traditionele wijze bevestigd (zie stuk 7).

De verzoekster is op de hoogte van verzoekers werk. Dit blijkt uit haar verklaringen en ook uit verschillende foto's."

(zie stuk 3)

Daarnaast werden er ook foto's voorgelegd van de religieuze ceremonie die in Guinee werd gehouden tussen de families van de verzoekster en die van haar partner (zie stuk 4.7).

Met alle bovenstaande elementen houdt de verwerende partij geen rekening.

Het feit dat de verzoekster in paniek was en bij de politie geen enkel document durfde te tekenen, doet hier geen afbreuk aan.

Bovenstaande elementen werden weldegelijk aan de verwerende partij overgemaakt. Zij werden minstens overgemaakt aan de politie die in opdracht van de verwerende partij belast was met het afnemen van het hoorrecht.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de overige artikelen opgesomd in het middel.

d) Besluit

De verwerende partij houdt bijgevolg geen rekening bij de beoordeling van verzoekers gezinsleven onder het artikel 8 E.V.R.M. met het feit dat de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de wettelijke samenwoning te registreren op heden nog niet definitief is en dat er een beroepsprocedure hangende is bij de familierechtbank. De verwerende partij kan zich in het kader van de fair-balance test vereist door het artikel 8 EVRM niet achter de beoordeling van de ambtenaar van de burgerlijke stand verschuilen die het advies van het parket volgde.

De bestreden beslissing ontnemt de verzoekster bovendien de kans op goedkeuring van de wettelijke samenwoning door de familierechtbank gelet op het feit dat ingevolge de uitvoering van de bestreden beslissing er niet meer voldaan zal zijn aan de grondvoorwaarde van de wettelijke samenwoning nl. samenwonen op één adres. De verzoekster kan bijgevolg geen visumaanvraag indienen in de toekomst op basis van deze samenwoning. De verzoekster is bovendien ook nog het voorwerp van een inreisverbod op grond van een vermeende schijn wettelijke samenwoning.

De verwerende partij stelt verder in de beslissing dat er plots wel sprake zou zijn van de intentie om een gezin te stichten en een gezinsleven dat precair is, wat een tegenstrijdige motivering is.

Tot slot houdt de verwerende partij geen rekening met de elementen die bij het schrijven van 19.04.2022 aan de PZ Tarl werden overgemaakt.

De motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en het artikel 8 en 13 E.V.R.M. worden geschonden.

7.1.2. Schending van het artikel 3 EVRM

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"In het verslag van de politie van 19.04.2022 wordt vermeld dat de betrokkene last heeft van haar longen en hieromtrent in onderzoek is. Zij legt echter geen enkel document voor dat haar verklaring staft. In haar administratief dossier zijn tot op heden geen documenten aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een terugkeer naar haar land van herkomst zouden verhinderen. "

De verzoekster leidt aan een medische aandoening. Zij heeft last aan haar longen en borst. Er zijn op heden verschillende onderzoeken lopen in de borstkliniek van UVC Brugmann in Brussel (zie stukken 6-11). Er kan op heden niet uitgesloten worden dat de tumor kwaadaardig is!

Op datum van 15.02.2022 werd er een biopsie uitgevoerd (zie stuk 8).

De verzoekster heeft nog volgende afspraken gepland in het UVC Brugmann (zie stukken 10-11).

-03.05.2022 bij dienst Endocrinologie;

-20.05.2022 bij de Borstkliniek.

Daarnaast leidt de verzoekster aan diabetes type II (zie stuk 6).

De verzoekster kampt met een gezwel waarvan het op heden niet duidelijk is of dit goedaardig of kwaadaardig is. De onderzoeken zijn volop bezig en er is op heden nog geen uitsluitel.

De verzoekster werd door de politie in het bureau gehoord, wat zij als zeer intimiderend ervaarde en waarbij zij geen enkel document durfde te tekenen.

Zij kon daarnaast enkel mondeling uitleggen dat zij last heeft aan haar longen en dat haar medische situatie nog in onderzoek is. De medische documenten die zij in het verzoekschrift voorlegt had zij op het moment van haar aanhouding niet in het bezit, noch waren deze in het bezit van haar raadsman.

Haar partner was in de ochtend van 19.04.2022 aan het werk als vrachtwagenchauffeur en kon niet naar huis gaan om de medische documenten op de te halen.

Deze documenten tonen enkel aan dat zij weldegelijk kampt met een medische aandoening die op heden in onderzoek is. De artsen van UVC Brugmann besloten om de verzoekster nader te onderzoeken om dat zij verklaarde dat kanker vaak voorkwam in haar familie. De artsen besloten om geen risico's te nemen.

De verwerende partij gaat echter zeer licht over de verklaringen van de verzoekster, die achteraf ook door documenten bevestigd werden. De motiveringsplicht in het licht van het artikel 3 EVRM is geschonden.

7.1.3. Met betrekking tot de termijn voor vrijwillig vertrek

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend kan worden gelet op het feit dat er een risico op onderduiken zou zijn. Er wordt verwezen naar het feit dat de verzoekster de Belgische autoriteiten zou hebben misleid door een schijn wettelijke samenwoning af te sluiten, dat zij geweigerd heeft om het hoorrecht op 19.04.2022 in te vullen en een bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd.

Het artikel 74/14 § 3, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;”

Het risico op onderduiken wordt in het artikel 1, 11° van de wet van 15.12.1980 als volgt omschreven:

“11° [5 risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.]5

Volgens de verwerende partij is de artikelen 1 § 2, 2°, 3°, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing omdat de verzoeker te kennen zou hebben gegeven dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregelen zou willen houden. De artikelen 1 § 2, 2°, 3°, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt volgende criteria voorop om het risico op onderduiken te beoordelen:

“[5 § 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn.

Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

[...]

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

De verwerende partij houdt echter geen rekening met alle elementen van het dossier van de verzoekster.

De verwerende partij houdt echter geen rekening met alle elementen van het dossier van de verzoekster.

a) Wettelijke samenwoning is niet definitief geweigerd

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het feit dat de verzoekster de Belgische autoriteiten wenste te misleiden door een schijn wettelijke samenwoning te proberen afsluiten wat zou blijken uit de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de burgerlijke stand van 11.02.2022.

De verwerende partij houdt in haar beoordeling van het risico op onderduiken geen rekening met het feit dat er een procedure hangende is bij de familierechtbank en dat de weigering van de Ambtenaar van de burgerlijke stand niet definitief is op heden en niet getoetst is door een rechter. Het kan bijgevolg niet als een vaststaand gegeven worden beschouwd dat de verzoekster de Belgische autoriteiten zou willen misleiden.

Uit het feit dat de verzoekster en haar partner de weigering hebben aangevochten kan juist afgeleid worden dat de verzoekster en haar partner bereid zijn om voor hun relatie te vechten en hun werkelijk gezinsleven willen bewijzen. De motivering van de bestreden beslissing allerminst zorgvuldig of redelijk genoeg genoemd worden.

De verwerende partij ontnemt aan de verzoekster een daadwerkelijk rechtsmiddel om de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand Affligem aan te vechten.

Indien de verzoekster uitgewezen wordt naar Guinee zal de rechtbank de registratie van de wettelijke samenwoning niet meer kunnen bevelen, gelet op het feit dat er geen sprake meer zal zijn van een gemeenschappelijke woonplaats die vereist is in het artikel 1476 Oud BW.

Er kan geen sprake zijn van een wettelijke samenwoning wanneer de wettelijke partners niet samen wonen.

De verwerende partij kan niet aantonen dat de verzoekster de Belgische autoriteiten had willen misleiden. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is immers nog niet definitief.

b) Vermeend gebrek aan medewerking

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster geweigerd zou hebben het hoorrecht in te vullen op aanraden van haar advocaat.

De verzoekster raakte in paniek omwille van het feit dat zij in de ochtend van 19.04.2022 in de gezinswoning werd gearresteerd door de politie. In een paniek reactie weigerde zij bijgevolg de documenten te tekenen. De bestreden beslissing werd ook niet getekend omdat de verzoekster dacht dat het tekenen van de beslissing gelijk zou staan met een akkoord.

De verwerende partij houdt echter geen rekening met het feit dat de advocaat van de verzoekster op datum van 19.04.2022 om 09:52 een schrijven aan de PZ Tarl, die belast was met het uitvoeren van het hoorrecht, richtte met volgende inhoud:

“Geachte hoofdinspecteur,

Ik heb de eer u te contacteren als raadsman van mevrouw Z. B. (R.R. xx.xx.xxxxx.xx, OV xxxxxx).

Zij werd deze ochtend door uw dienst en bestuurlijk aangehouden en is op heden in afwachting van een beslissing van de DVZ.

Mag ik u vriendelijk verzoeken volgende informatie aan de dienst vreemdelingenzaken over te maken.

Mevrouw heeft een duurzame relatie met de heer A. B.B. (R.R. xx.xx.xx xxx.xx) met de Spaanse nationaliteit en woont met hem samen aan de (...) te 1970 Affligem. Er is sprake van een duurzame relatie die valt onder de bescherming van het artikel 8 EVRM. Zij volgen een fertiliteitsbehandeling met het oog op de verwekking van een gemeenschappelijk kind.

Zij zijn op heden bezig met een procedure voor de afsluiting van een wettelijke samenwoning.

Het dossier komt volgende week maandag 25.04.2022 voor bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel.

Het privé- en gezinsleven van mijn cliënte en de hangende procedure bij de familierechtbank staan een gedwongen uitwijzing van mijn cliënte in de weg.

In bijlage treft u het verzoekschrift en de stukken die bij de familierechtbank werden ingediend alsook de oproeping.

Mag ik u vriendelijk verzoeken deze bijkomende informatie en stukken over te maken aan de DVZ?

Hoogachtend,

Kyrylo Storojenko

Advocaat”

(zie stuk 2)

In bijlage bij de email werden de volgende stukken overgemaakt (zie stukken 3-5)

-verzoekschrift familierechtbank d.d. 09.03.2022;

-de stukken voorgelegd bij de familierechtbank:

- 1. Beslissing weigering wettelijke samenwoning verzoeker d.d. 11.02.2022;*
- 2. Beslissing weigering wettelijke samenwoning verzoekster d.d. 11.02.2022;*
- 3. Verklaring verzoeker;*
- 4. Verklaring verzoeker;*
- 5. Foto's van het koppel;*
- 6. Verschillende chat gesprekken;*
- 7. Foto's religieuze ceremonie in Guinee;*
- 8. Foto hospitalisatie verzoeker;*
- 9. Foto hospitalisatie verzoekster;*
- 10. Diploma zorgkundige;*
- 11. Attest van inschrijving;*
- 12. Bewijs van integratie verzoekster;*
- 13. Medisch attest fertiliteitsbehandeling.*

-de oproepingen voor de inleidingszitting van 25.04.2022

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de verzoekster niet meewerkte aan het hoorrecht. Er zijn een groot aantal bewijzen overgemaakt met betrekking tot de lopende procedure bij de familierechtbank en het feit dat er sprake is van een duurzame relatie.

De verwerende partij houdt geen rekening met deze bijkomende stukken.

c) Niet opvolgen van het bevel om het grondgebied te verlaten

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.02.2021 niet heeft opgevolgd.

Hieruit kan echter niet automatisch besloten worden dat de verzoekster een volgen bevel niet zou opvolgen.

De verzoekster leerde haar partner kennen via een vriend en de eerste ontmoeting vond plaats op 18.08.2019 aan het station van Brussel-Zuid. Op het moment dat zij een bevel om het grondgebied ontvangen heeft, kende zij haar partner al.

Zij spraken daarna regelmatig af met elkaar. Haar partner kwam verzoekster ophalen in het opvangcentrum voor asielzoekers te Morlanwelz.

Op datum van 16.09.2019 moet de verzoekster een heelkundige ingreep ondergaan. De verzoekster had geen familie en de verplaatsing naar het ziekenhuis was moeilijk. De heer B.B. stond verzoekster bij en bracht haar naar het ziekenhuis. Hij wachtte haar na een late shift op om haar, zonder slaap, naar het ziekenhuis te brengen. Uiteindelijk werd de operatie pas rond 12u00 uitgevoerd en haar partner weigerde om van de zijde van verzoekster te wijken.

In februari van 2020 moest de heer B.B. een operatie ondergaan in het CHU Saint-Pierre in Brussel. Omdat hij geen familie had in België stond de verzoekster hem bij en bezocht hem regelmatig in het ziekenhuis.

Hun band en relatie bleef verder groeien.

Op 15.05.2020 deed de heer B.B. een aanzoek aan de verzoekster om de relatie officieel te maken. In mei 2020 werd een religieus huwelijk voltrokken in de Guinee. Beide families hebben elkaar ontmoet en uitdrukkelijk gesteld dat ze akkoord zijn met de relatie.

De verzoekster wenst een gezin te stichten en volgt op heden met haar partner een fertiliteitsbehandeling bij het UVC Brugmann.

Sinds augustus 2021 wonen de verzoeker en haar partner samen aan de Daalstraat 123/2 te 1970 Affligem.

Op datum van 14.09.2021 legden de verzoekers een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Affligem.

De verzoekster volgde het bevel van 01.02.2021 niet op omdat zij verliefd werd op haar partner en zij een gezin besloten te stichten. Sindsdien doen ze er alles aan om hun relatie te bevestigen via een wettelijke samenwoning en het verblijf van de verzoekster te regulariseren.

De verwerende partij houdt bij de beoordeling van het risico op onderduiken geen rekening met alle elementen in het dossier van de verzoekster.

De verwerende partij schendt de artikelen zoals aangegeven in het middel.

7.2. Met betrekking tot de beslissing tot terugleiding naar de grens

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster teruggeleid moet worden naar de grens op grond van het artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980 omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan en omdat er een risico op onderduiken zou bestaan.

De verwerende partij houdt echter geen rekening met alle elementen van het dossier van de verzoekster.

d) Wettelijke samenwoning is niet definitief geweigerd

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het feit dat de verzoekster de Belgische autoriteiten wenste te misleiden door een schijn wettelijke samenwoning te proberen afsluiten wat zou blijken uit de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de burgerlijke stand van 11.02.2022.

De verwerende partij houdt in haar beoordeling van het risico op onderduiken geen rekening met het feit dat er een procedure hangende is bij de familierechtbank en dat de weigering van de Ambtenaar van de burgerlijke stand niet definitief is op heden en niet getoetst is door een rechter. Het kan bijgevolg niet als een vaststaand gegeven worden beschouwd dat de verzoekster de Belgische autoriteiten zou willen misleiden.

Uit het feit dat de verzoekster en haar partner de weigering hebben aangevochten kan juist afgeleid worden dat de verzoekster en haar partner bereid zijn om voor hun relatie te vechten en hun werkelijk gezinsleven willen bewijzen.

De motivering van de bestreden beslissing allerminst zorgvuldig of redelijk genoeg genoemd worden.

De verwerende partij ontnemt aan de verzoekster een daadwerkelijk rechtsmiddel om de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand Affligem aan te vechten.

Indien de verzoekster uitgewezen wordt naar Guinee zal de rechtbank de registratie van de wettelijke samenwoning niet meer kunnen bevelen, gelet op het feit dat er geen sprake meer zal zijn van een gemeenschappelijke woonplaats die vereist is in het artikel 1476 Oud BW.

Er kan geen sprake zijn van een wettelijke samenwoning wanneer de wettelijke partners niet samen wonen.

De verwerende partij kan niet aantonen dat de verzoekster de Belgische autoriteiten had willen misleiden. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is immers nog niet definitief.

e) Vermeend gebrek aan medewerking

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster geweigerd zou hebben het hoorrecht in te vullen op aanraden van haar advocaat.

De verzoekster raakte in paniek omwille van het feit dat zij in de ochtend van 19.04.2022 in de gezinswoning werd gearresteerd door de politie. In een paniek reactie weigerde zij bijgevolg de

documenten te tekenen. De bestreden beslissing werd ook niet getekend omdat de verzoekster dacht dat het tekenen van de beslissing gelijk zou staan met een akkoord.

De verwerende partij houdt echter geen rekening met het feit dat de advocaat van de verzoekster op datum van 19.04.2022 om 09:52 een schrijven aan de PZ Tarl, die belast was met het uitvoeren van het hoorrecht, richtte met volgende inhoud:

“Geachte hoofdinspecteur,

Ik heb de eer u te contacteren als raadsman van mevrouw Z.B. (R.R. xx.xx.xxxxx.xx, OV xxxxxx).

Zij werd deze ochtend door uw dienst en bestuurlijk aangehouden en is op heden in afwachting van een beslissing van de DVZ.

Mag ik u vriendelijk verzoeken volgende informatie aan de dienst vreemdelingenzaken over te maken.

Mevrouw heeft een duurzame relatie met de heer A. B.B. (R.R. xx.xx.xx xxx.xx)

met de Spaanse nationaliteit en woont met hem samen aan de (...) te 1970 Affligem. Er is sprake van een duurzame relatie die valt onder de bescherming van het artikel 8 EVRM. Zij volgen een fertiliteitsbehandeling met het oog op de verwekking van een gemeenschappelijk kind.

Zij zijn op heden bezig met een procedure voor de afsluiting van een wettelijke samenwoning.

Het dossier komt volgende week maandag 25.04.2022 voor bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel.

Het privé- en gezinsleven van mijn cliënte en de hangende procedure bij de familierechtbank staan een gedwongen uitwijzing van mijn cliënte in de weg.

In bijlage treft u het verzoekschrift en de stukken die bij de familierechtbank werden ingediend alsook de oproeping.

Mag ik u vriendelijk verzoeken deze bijkomende informatie en stukken over te maken aan de DVZ?

Hoogachtend,

Kyrylo Storojenko

Advocaat”

(zie stuk 2)

In bijlage bij de email werden de volgende stukken overgemaakt (zie stukken 3-5)

-verzoekschrift familierechtbank d.d. 09.03.2022;

-de stukken voorgelegd bij de familierechtbank:

14. Beslissing weigering wettelijke samenwoning verzoeker d.d. 11.02.2022;

15. Beslissing weigering wettelijke samenwoning verzoekster d.d. 11.02.2022;

16. Verklaring verzoeker;

17. Verklaring verzoeker;

18. Foto's van het koppel;

19. Verschillende chat gesprekken;

20. Foto's religieuze ceremonie in Guinee;

21. Foto hospitalisatie verzoeker;

22. Foto hospitalisatie verzoekster;

23. Diploma zorgkundige;

24. Attest van inschrijving;

25. Bewijs van integratie verzoekster;

26. Medisch attest fertiliteitsbehandeling.

-de oproepingen voor de inleidingszitting van 25.04.2022

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de verzoekster niet meewerkte aan het hoorrecht. Er zijn een groot aantal bewijzen overgemaakt met betrekking tot de lopende procedure bij de familierechtbank en het feit dat er sprake is van een duurzame relatie.

De verwerende partij houdt geen rekening met deze bijkomende stukken.

f) Niet opvolgen van het bevel om het grondgebied te verlaten

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.02.2021 niet heeft opgevolgd.

Hieruit kan echter niet automatisch besloten worden dat de verzoekster een volgen bevel niet zou opvolgen.

De verzoekster leerde haar partner kennen via een vriend en de eerste ontmoeting vond plaats op 18.08.2019 aan het station van Brussel-Zuid. Op het moment dat zij een bevel om het grondgebied ontvangen heeft, kende zij haar partner al.

Zij spraken daarna regelmatig af met elkaar. Haar partner kwam verzoekster ophalen in het opvangcentrum voor asielzoekers te Morlanwelz.

Op datum van 16.09.2019 moet de verzoekster een heelkundige ingreep ondergaan. De verzoekster 25 had geen familie en de verplaatsing naar het ziekenhuis was moeilijk. De heer B.B. stond verzoekster bij en bracht haar naar het ziekenhuis. Hij wachtte haar na een late shift op om haar, zonder slaap, naar het ziekenhuis te brengen. Uiteindelijk werd de operatie pas rond 12u00

uitgevoerd en haar partner weigerde om van de zijde van verzoekster te wijken.

In februari van 2020 moest de heer B.B. een operatie ondergaan in het CHU Saint-Pierre in Brussel. Omdat hij geen familie had in België stond de verzoekster hem bij en bezocht hem regelmatig in het ziekenhuis.

Hun band en relatie bleef verder groeien.

Op 15.05.2020 deed de heer B.B. een aanzoek aan de verzoekster om de relatie officieel te maken. In mei 2020 werd een religieus huwelijk voltrokken in de Guinee. Beide families hebben elkaar ontmoet en uitdrukkelijk gesteld dat ze akkoord zijn met de relatie.

De verzoekster wenst een gezin te stichten en volgt op heden met haar partner een fertiliteitsbehandeling bij het UVC Brugmann.

Sinds augustus 2021 wonen de verzoeker en haar partner samen aan de (...) te 1970 Affligem.

Op datum van 14.09.2021 legden de verzoekers een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Affligem.

De verzoekster volgde het bevel van 01.02.2021 niet op omdat zij verliefd werd op haar partner en zij een gezin besloten te stichten. Sindsdien doen ze er alles aan om hun relatie te bevestigen via een wettelijke samenwoning en het verblijf van de verzoekster te regulariseren.

De verwerende partij houdt bij de beoordeling van het risico op onderduiken geen rekening met alle elementen in het dossier van de verzoekster.

De verwerende partij schendt de artikelen zoals aangegeven in het middel.”

3.3.3. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering zou bieden voor de genomen beslissingen en dat er niet afdoende rekening zou zijn gehouden met de persoonlijke elementen eigen aan haar dossier.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van de artikelen 49/3/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St.1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een eerste onderdeel van het enig middel richt de verzoekende partij zich tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing terecht genomen werd.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van art. 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De gemachtigde stelde vast dat verzoekende partij op het grondgebied verblijft zonder geldig paspoort of een geldig visum.

Verzoekende partij betwist dit determinerend motief van de bestreden beslissing niet.

Terwijl daarnaast ook geheel terecht in toepassing van art. 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet beslist werd dat geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan nu er sprake is van een risico op onderduiken

In een eerste subonderdeel van het eerste subonderdeel van het eerste onderdeel van het enig middel verwijst verzoekster naar de hangende procedure voor de familierechtbank.

Waar verzoekster vervolgens stelt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het gegeven dat er een procedure hangende is bij de familierechtbank inzake de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot het registreren van de wettelijke samenwoning, laat verweerder gelden dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene deed op 14.09.2021 in Affligem een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer B.B., A., die de Spaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 11.02.2022 weigerde de burgerlijke stand van de gemeente Affligem die wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wou registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft nog een beroep lopende wat deze weigering van de wettelijke samenwoning betreft. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.”

Verzoekende partij kan aldus niet ontkennen dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het gegeven dat er enerzijds door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Affligem werd geweigerd om de wettelijke samenwoning te registreren en anderzijds dat door de verzoekende partij beroep werd aangetekend tegen deze beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing haar een daadwerkelijke rechtsmiddel ontzegt om de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan te vechten, laat verweerder gelden dat verzoekster klaarblijkelijk voorbij gaat aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Er werd met name duidelijk gemotiveerd dat de bestreden beslissing werd genomen aangezien verzoekster verblijft in het Rijk zonder de vereiste documenten.

Waar verzoekster aanhaalt dat haar aanwezigheid in België noodzakelijk is om de procedure voor de familierechtbank te kunnen opvolgen, laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat persoonlijke verschijning vereist is bij een zitting voor de familierechtbank.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat zijn belangen niet naar behoren verdedigd kunnen worden door zijn raadvrouw en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden te dage ter beschikking staan.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 EVRM., laat verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 EVRM geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, *La Convention Européenne des droits de l'homme*, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 EVRM. In het tweede subonderdeel van het eerste subonderdeel van eerste onderdeel van het enig middel richt verzoekende partij zich vervolgens tegen het volgende motief van de bestreden beslissing: "De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt."

Verzoekster is echter van mening dat de de bestreden beslissing manifest tegenstrijdig is alwaar anderzijds wordt gesteld dat de intentie om een gezin te stichten in België haar geen recht op verblijf geeft en dat het gezinsleven van verzoekster precair is.

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing een trapsgewijze redenering wordt gevolgd. In eerste instantie wordt erop gewezen dat er geen beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt aangetoond. Vervolgens wordt erop gewezen dat ook op basis van de bijkomende informatie niet wordt aangetoond dat er een beschermenswaardig familieleven bestaat en wel nu de intentie om dit familieleven te stichten geen recht op verblijf opent. Ondergeschikt wordt erop gewezen dat zelfs indien er sprake zou zijn van een beschermenswaardig familieleven (quod non) er in rekening dient te worden gebracht dat dit beweerde familieleven precair is.

De bestreden beslissing is aldus geenszins tegenstrijdig gemotiveerd doch wel zeer volledig.

In een derde subonderdeel van het eerste subonderdeel van het eerste van het enig middel stelt de verzoekende partij dat uit verschillende elementen uit het administratief dossier zou blijken dat verzoekster weldegelijk een duurzame relatie heeft met haar partner. Verzoekende partij acht art. 8 EVRM geschonden.

Waar verzoekende partij verwijst naar de mail van haar raad die op 19.04.2022 aan de politie werd overgemaakt, laat verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de overgemaakte info en stukken. Zo werd onder meer gemotiveerd betreffende het medisch attest inzake de fertiliteitsbehandeling, dat middels deze mail werd overgemaakt.

Verzoekster kan aldus niet dienstig ontkennen dat rekening werd gehouden met deze bijkomend overgemaakte info.

Verweerder laat gelden dat er in de bestreden beslissing geheel terecht werd opgemerkt dat de weigering van de registratie van het huwelijk een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van art. 8 EVRM inhoudt.

In zoverre het de bedoeling van verzoekende partij lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d’Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

Verweerder laat verder gelden art. 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst komt het aan verzoekende partij toe om het bestaan van een beschermenswaardige relatie aan te tonen, wanneer hij zich beroept op art. 8 EVRM.

Zie dienaangaande:

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Verzoekende partij faalt in de op hem rustende bewijslast.

Zoals supra reeds toegelicht, verwijst verzoekende partij in dit kader naar de relatie met dhr. B.B..

In de bestreden beslissing wordt dienomtrent niet kennelijk onredelijk verwezen naar de beslissing dd. 11.02.2022 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Affligem om de registratie van de wettelijke samenwoning te weigeren. Zowel door de Openbaar Ministerie als door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd vastgesteld dat er sprake is van een schijnrelatie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vermocht besluiten dat het inderdaad zo is dat verzoekende partij met dit voorgenomen huwelijk enkel poogde om een verblijfsrecht in België te bekomen.

Een schijnrelatie wordt niet beschermd door artikel 8 EVRM.

Terwijl de weigeringsbeslissing hoe dan ook geacht moet worden in overeenstemming te zijn met de wet tot het tegendeel bewezen wordt (quod non).

Zie hierover:

“In de mate dat er beroep werd aangetekend tegen de weigering om te huwen dient hoe dan ook tevens te worden vastgesteld dat een bestuursbeslissing geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet tot het tegendeel wordt bewezen, In casu, kan op heden niet gesteld worden dat de beslissing waarbij het huwelijk als schijnhuwelijk wordt beschouwd onwettig is, zodat het in deze stand van het geding hoegenaamd niet zeker is dat verzoekende partij wel zal kunnen huwen. Zo later zou blijken dat de voormelde beslissing behept is met een onwettigheid en dat er geen reden meer is om zich te verzetten tegen het voorgenomen huwelijk, dan kan de verzoekende partij nog steeds het Belgische grondgebied betreden met het oog op het voorgenomen huwelijk, vermits het thans bestreden bevel geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied te betreden”. (R.v.V. nr. 126.975 dd. 12.07.2014)

Verweerder merkt tot slot op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een effectief beleefd gezinsleven.

De stukken die verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, volstaan in geen geval om afbreuk te doen aan de door de ambtenaar van de burgerlijke stand en de procureur des Konings gedane vaststellingen.

Noch het beperkt aantal ongedateerde foto's noch het beperkt aantal ongedateerde en onleesbare chatberichten tonen aan dat er sprake is van een oprechte en duurzame relatie.

Ook de verklaring dat verzoekende partij een fertiliteitsbehandeling volgt, vormt daartoe geen bewijs.

Zelfs het effectief krijgen van een kind vormt an sich geen bewijs van een oprechte en duurzame relatie:

“De bepaalde, gewichtige en met elkaar overeenstemmende vermoedens aangehaald in het negatief advies van de procureur des Konings en in de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand staan vast en strekken tot het bewijs van het feit dat appellanten op dat ogenblik met het voorgenomen huwelijk manifest geen duurzame levensgemeenschap beoogden, maar enkel een verblijfsrechtelijk voordeel voor appellant nastreefden. (Art. 146bis BW). Niettemin moet worden vastgesteld dat appellanten thans voorhouden dat uit hun stabiele relatie twee kinderen zijn geboren. Een DNA-fingerprinting is een aangewezen onderzoeksmiddel om na te gaan of die beide kinderen inderdaad verwekt werden in de relatie van appellanten, zoals zij thans voorhouden. Zij verklaarden zich bereid om deze onderzoeksmaatregel te ondergaan. Bovendien lijkt het aangewezen om het Openbaar Ministerie te verzoeken een politieel onderzoek te laten doen naar de actuele toestand waarin appellanten zich bevinden en/of zij op een duurzame wijze samenwonen en een gezin vormen, nu enkel het hebben van gemeenschappelijke kinderen op zich niet bewijst dat de ouders een duurzame levensgemeenschap vormen of beogen te vormen en daarbij de begeleidende omstandigheden niet zonder belang zijn.” (Antwerpen 27 april 2011, T.Vreemd. 2011 (samenvatting), afl. 3, 286)

Er is bijgevolg geen sprake van een beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM.

Daarenboven betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

In de bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris het volgende gemotiveerd: “Betrokkene deed op 14.09.2021 in Affligem een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer B.B, A., die de Spaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 11.02.2022 weigerde de burgerlijke

stand van de gemeente Affligem die wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wou registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft nog een beroep lopende wat deze weigering van de wettelijke samenwoonst betreft. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoonst alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoonst.

Betrokkene legt een medisch attest voor, waarin vermeld wordt dat de betrokkene en de heer B.B. A., op consultatie geweest zijn omdat zij een zwangerschapswens hebben. De intentie van de betrokkene om een gezin in België te stichten, geeft haar geen recht op verblijf. Zowel betrokkene als de heer B.B. weten dat het gezinsleven in België precair is, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst, namelijk Guinee. Het loutere feit dat de heer B.B. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinee. Er is geen enkel bewijs dat zij hun kinders niet kunnen vervullen in Guinee of in elk ander land waartoe zij toegang hebben en gemachtigd zijn om er te verblijven. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

Verzoekende partij komt in haar verzoekschrift niet verder dan de opmerking dat zij en dhr. B.B. de intentie hebben om een daadwerkelijk gezinsleven in België te hebben.

Zij toont op die manier geenszins aan dat dhr. B.B. niet in de mogelijkheid zou zijn om haar te vergezellen naar het land van herkomst.

Het is overigens eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van de partners de verankering in het land van herkomst/legaal verblijf in grote mate verliest.

Zie ter zake:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreckte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Terwijl moet worden opgemerkt dat het mogelijk moet worden geacht om nauw contact te onderhouden via de moderne communicatiekanalen, zodat ook in dit op zicht geen ongeoorloofde inbreuk op de familiale relaties kan worden vastgesteld.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.(...)”

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Dit geldt te meer nu verzoekende partij zijn vermeend gezinsleven in illegaal verblijf heeft opgebouwd.

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De voorgehouden schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet evenmin.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inclusief.

In een tweede subonderdeel van het eerste onderdeel van het enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekster voert aan dat zij een medische aandoening heeft aan haar longen en borst, waarvoor zij opgevolgd wordt

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er verder op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing enkel kon vaststellen dat de beweerd medische problematiek van de verzoekende partij op geen enkele wijze onderbouwd werd aan de hand van medische stukken. Zulks wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook terecht opgemerkt in de bestreden beslissing.

Het kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet ernstig ten kwade worden geduid dat niet louter op basis van de blote beweringen van de verzoekende partij een medische problematiek werd weerhouden.

Eén en ander klemt des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de centrumarts in eerste instantie heeft geadviseerd dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Aldus kan niet ernstig worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 19.04.2022 kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben besloten dat er als dusdanig op basis van de beschikbare gegevens geen schending van artikel 3 EVRM kon worden weerhouden.

Gelet op het voorgaande slaaft de verzoekende partij er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij ingevolge de eerste bestreden beslissing slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In een derde subonderdeel van het eerste onderdeel van het enig middel uit de verzoekende partij kritiek op de termijn voor vrijwillig vertrek.

waarbij de verzoekende partij meent dat ten onrechte een risico op onderduiken werd weerhouden.

De kritiek van de verzoekende partij kan opnieuw niet worden aangenomen.

Artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze heeft toegelicht om welke redenen geen termijn voor vrijwillig vertrek aan de verzoekende partij kon worden toegestaan, doch integendeel de terugleiding naar de grens noodzakelijk werd geacht.

Geheel in overeenstemming met artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het risico op onderduiken beoordeeld op grond van de vastgestelde objectieve criteria, waarbij meer bepaald werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet meewerkt of mee heeft gewerkt met de Belgische overheden, getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden en een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft nageleefd.

Terecht heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in dit kader gewezen op het feit dat de verzoekende partij op 19.04.2022 geweigerd heeft om het hoorrecht in te vullen. Daarnaast werd er ook terecht op gewezen dat verzoekster getracht heeft om een wettelijke samenwoning te laten registreren, doch dat deze werd geweigerd omwille van een schijnrelatie en ten slotte dat verzoekster een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 05.02.2021 niet heeft nageleefd.

Ten onrechte lijkt de verzoekende partij de mening toegedaan dat enkel sprake zou kunnen zijn van een risico op onderduiken, indien zij zich daadwerkelijk onvindbaar zou maken voor de Belgische autoriteiten. Zie ook:

“Wat er ook van zij : verzoekster gaat er volledig aan voorbij dat de verwerende partij het risico op onderduiken heeft vastgesteld rekening houdend met de wettelijke criteria die zijn bepaald in artikel 1, §2, van de Vreemdelingenwet om dit risico te beoordelen, en meer in het bijzonder met het 6° van deze bepaling dat de situatie voorziet waarin de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat slechts tot het risico op onderduiken zou kunnen worden besloten indien zij geen gekende verblijfplaats zou hebben, en evenmin toont zij met andere argumenten aan dat in haar geval ten onrechte artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet werd toegepast.” (RvV nr. 238.272 dd. 09.07.2020)

De verzoekende partij geeft in een eerste subonderdeel van het derde subonderdeel van het eerste onderdeel van het enig middel aan dat de wettelijke samenwoning niet definitief geweigerd is en dat er nog een procedure hangende is.

Verweerder laat gelden dat ter zake in de bestreden beslissing geheel terecht wordt gemotiveerd als volgt: “Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Halle-Vilvoorde uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap (advies Parket dd. 01.02.2022). De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Affligem volgde dit negatief advies en besliste op 11.02.2022 de wettelijke samenwoning niet te registreren.”

Uit de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoekster inmiddels beroep aantekende tegen deze beslissing. Er werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris echter geheel terecht geoordeeld dat de weigeringsbeslissing op zich een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Deze vaststelling werd op zeer omstandige wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar de weigeringsbeslissingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Affligem en de adviezen van het openbaar ministerie. Deze beslissingen en adviezen bevinden zich in het administratief dossier, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris redelijkerwijs kon besluiten dat verzoekende partij niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het blijkt derhalve dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

In een tweede subonderdeel van het derde subonderdeel van het eerste onderdeel van het enig middel uit de verzoekende partij kritiek op het vermeend gebrek aan medewerking.

De verzoekende partij geeft aan dat zij in paniek raakte en weigerde om de documenten te ondertekenen, aangezien zij dacht dat het tekenen gelijk zou staan met een akkoord.

Verweerder laat ter zake gelden dat de verzoekende partij hiermee expliciet aangeeft dat zij weigerde om mee te werken en dat vervolgens ook weigerde om het hoorrecht in te vullen en vragen te beantwoorden. De gemachtigde van de Staatssecretaris besliste aldus in alle redelijkheid dat verzoekster weigerde om mee te werken.

Het gegeven dat naderhand door de advocaat van verzoekster alsnog bijkomende info en stukken werden overgemaakt, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster weigerde om het hoorrecht in te vullen en bijgevolg haar medewerking weigerde.

In zoverre verzoekende partij herhaalt dat geen rekening werd gehouden met deze bijkomende stukken, herhaalt verweerder op zijn beurt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met deze stukken, nu expliciet gemotiveerd werd over deze stukken.

De kritiek van de verzoekende partij kan aldus niet worden aangenomen.

In een derde subonderdeel van het derde subonderdeel van het eerste onderdeel van het enig middel, uit de verzoekende partij kritiek op het motief dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.02.2021 niet heeft opgevolgd. Zij geeft daarbij aan dat uit het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd opgevolgd, niet automatisch besloten kan worden dat een volgend bevel niet zou worden opgevolgd. Zij geeft daarbij aan dat zij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet opvolgde, aangezien ze verliefd was geworden op haar partner.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij voor de eerste keer dergelijke kritiek uit tegen deze beslissing van 01.02.2021. Er dient immers te worden vastgesteld dat geen beroep werd aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.02.2021 en dat deze beslissing aldus definitief is geworden.

In zoverre deze kritiek wordt geuit op de beslissing vna 01.02.2021, laat verweerder gelden dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, niet ontvankelijk zijn (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Uit het voorgaande dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk rekening hield met alle elementen in het dossier van verzoekster.

De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde echter in alle redelijkheid dat er een risico op onderduiken bestond en dat aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegekend.

In een tweede onderdeel van het enig middel uit de verzoekende partij kritiek op de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij de kritiek inzake het risico op onderduiken integraal herhaalt, waardoor verweerder het zich veroorlooft om ook integraal te verwijzen naar haar repliek als volgt:

De verzoekende partij geeft in een eerste subonderdeel van het tweede onderdeel van het enig middel aan dat de wettelijke samenwoning niet definitief geweigerd is en dat er nog een procedure hangende is. Verweerder laat gelden dat ter zake in de bestreden beslissing geheel terecht wordt gemotiveerd als volgt: "Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Halle-Vilvoorde uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap (advies Parket dd. 01.02.2022). De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Affligem volgde dit negatief advies en besliste op 11.02.2022 de wettelijke samenwoning niet te registreren."

Uit de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoekster inmiddels beroep aantekende tegen deze beslissing. Er werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris echter geheel terecht geoordeeld dat de weigeringsbeslissing op zich een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Deze vaststelling werd op zeer omstandige wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar de weigeringsbeslissingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Affligem en de adviezen van het openbaar ministerie. Deze beslissingen en adviezen bevinden zich in het administratief dossier, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris redelijkerwijs kon besluiten dat verzoekende partij niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Het blijkt derhalve dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een

hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

In een tweede subonderdeel van het tweede onderdeel van het enig middel uit de verzoekende partij kritiek op het vermeend gebrek aan medewerking.

De verzoekende partij geeft aan dat zij in paniek raakte en weigerde om de documenten te ondertekenen, aangezien zij dacht dat het tekenen gelijk zou staan met een akkoord.

Verweerder laat ter zake gelden dat de verzoekende partij hiermee expliciet aangeeft dat zij weigerde om mee te werken en dat vervolgens ook weigerde om het hoorrecht in te vullen en vragen te beantwoorden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besliste aldus in alle redelijkheid dat verzoekster weigerde om mee te werken.

Het gegeven dat naderhand door de advocaat van verzoekster alsnog bijkomende info en stukken werden overgemaakt, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster weigerde om het hoorrecht in te vullen en bijgevolg haar medewerking weigerde.

In zoverre verzoekende partij herhaalt dat geen rekening werd gehouden met deze bijkomende stukken, herhaalt verweerder op zijn beurt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met deze stukken, nu expliciet gemotiveerd werd over deze stukken.

De kritiek van de verzoekende partij kan aldus niet worden aangenomen.

In een derde subonderdeel van het tweede onderdeel van het enig middel, uit de verzoekende partij kritiek op het motief dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.02.2021 niet heeft opgevolgd. Zij geeft daarbij aan dat uit het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd opgevolgd, niet automatisch besloten kan worden dat een volgend bevel niet zou worden opgevolgd. Zij geeft daarbij aan dat zij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet opvolgde, aangezien ze verliefd was geworden op haar partner.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij voor de eerste keer dergelijke kritiek uit tegen deze beslissing van 01.02.2021. Er dient immers te worden vastgesteld dat geen beroep werd aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.02.2021 en dat deze beslissing aldus definitief is geworden.

In zoverre deze kritiek wordt geuit op de beslissing vna 01.02.2021, laat verweerder gelden dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, niet ontvankelijk zijn (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Uit het voorgaande dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk rekening hield met alle elementen in het dossier van verzoekster.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

3.3.4. Beoordeling

3.3.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 7, tweede lid, en artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dat geen termijn wordt toegekend omdat er een risico is op onderduiken en dat het noodzakelijk is om verzoekster zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend gezien het risico op onderduiken. Ten slotte

blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.4.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.4.3. Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet, maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.4.4. Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt.

3.3.4.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.4.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*.

Verzoekster betwist het determinerend motief dat zij niet in het bezit was van een geldig paspoort noch van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Zij geeft niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarin hij in beginsel verplicht is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*“moet”*).

Evenwel, zoals verzoekster correct aangeeft, geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoekster ingeroepen hogere rechtsnormen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dringt zich dan ook op.

3.3.4.7. Beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), §

93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemiets/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Te dezen laat verzoekster gelden dat zij 2,5 jaar samen is met haar partner, dat zij van augustus 2021 bij hem is ingetrokken, dat zij een gezamenlijke kinderwens hebben en dat zij een fertiliteitstraject zijn aangegaan.

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van verzoekster met haar legaal in België verblijvende partner B.B. het volgende uiteengezet: *“Betrokkene deed op 14.09.2021 in Affligem een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer B.B., A. die de Spaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 11.02.2022 weigerde de burgerlijke stand van de gemeente Affligem die wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wou registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.”*

Uit deze motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven van verzoekster met haar legaal in België verblijvende partner niet aanvaardt, gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Affligem, na negatief advies van het parket van Halle-Vilvoorde, op 11 februari 2022 weigerde de wettelijke samenwoning te registreren.

Deze weigering was gestoeld op het feit dat de wettelijke samenwoning er niet op is gericht een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, maar wel om verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, een bestuurlijke beslissing die bekleed is met een vermoeden van wettigheid, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Immers, de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad is verder niet bevoegd zelf een oordeel te vellen over de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Hoewel het niet wordt betwist dat verzoekster werd aangetroffen op het adres waar haar partner B.B. is ingeschreven en dus blijkt dat er minstens een zeker contact is, dient opgemerkt dat dit niet als voldoende kan worden beschouwd om te spreken van een daadwerkelijk gezinsleven dat er niet louter op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar partner B.B. op 9 maart 2022 een beroep tegen de negatieve beslissing inzake hun aanvraag tot wettelijke samenwoning hebben ingediend bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel en dat de zaak wordt ingeleid bij de familierechtbank op 25 april 2022.

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de bij de familierechtbank aanhangig gemaakte procedure waardoor de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand nog niet definitief is en het niet vast staat dat het zou gaan om een schijnrelatie. Immers, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat dienaangaande als volgt wordt overwogen: *“Betrokkene heeft nog een beroep lopende wat deze weigering van de wettelijke samenwoning betreft. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.”*

De Raad merkt op dat dergelijke procedure geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Het ingediende beroep tegen deze weigering bij de rechtbank van eerste aanleg houdt op zich geen

schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren bovendien niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Verzoekster voert wel aan dat de persoonlijke verschijning op de inleidingszitting in familiezaken verplicht is, doch beperkt zich wat dit betreft tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij laat na enige wetsbepaling aan te duiden of een stuk van de bevoegde familierechtbank bij te brengen waaruit blijkt dat haar persoonlijke verschijning inderdaad vereist is. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. Daarenboven laten moderne communicatiemiddelen verzoekster toe om haar beroep bij de familierechtbank in overleg met haar raadsman grondig voor te bereiden en hem alle nodige documenten en informatie te bezorgen.

Het is verder allerm minst onzorgvuldig of onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat, in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoonst alsnog mag geregistreerd worden, verzoekster bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen op grond van de wettelijke samenwoonst. Ook de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan verzoekster vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven. Met de bestreden beslissing wordt aan verzoekster, in weerwil van wat zij in het verzoekschrift betoogt, dan ook geen daadwerkelijk rechtsmiddel ontnomen om de weigering van registratie van de wettelijke samenwoonst aan te vechten.

Er kan verder worden aangenomen dat de verwerende partij in ieder geval een zekere belangenafweging heeft gemaakt door te stellen dat de intentie van verzoekster om een gezinsleven te stichten, gelet op haar zwangerschapswens, haar geen recht geeft op verblijf, dat verzoekster niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat zowel verzoekster als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was en erop te wijzen dat een repatriëring geen onoverkomelijke hinderpaal vormt voor het privéleven van verzoekster.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt overwogen: *“Betrokkene legt een medisch attest voor, waarin vermeld wordt dat de betrokkenen en de heer B.B., A., op consultatie zijn geweest omdat zij een zwangerschapswens hebben. De intentie van de betrokkene om een gezin in België te stichten, geeft haar geen recht op verblijf. Zowel betrokkene als de heer B.B. weten dat het gezinsleven in België precair is, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst, namelijk Guinee. Het loutere feit dat de heer B.B. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinee. Er is geen enkel bewijs dat zij hun kinderswens niet kunnen vervullen in Guinee of elk ander land waartoe zij toegang hebben en gemachtigd zijn om er te verblijven. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”*

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing een manifeste tegenstrijdigheid bevat, gelet op het feit dat er eerst wordt gesteld dat er een contra-indicatie van een beschermingswaardig gezinsleven voorhanden is en erna wordt gesteld dat zij en haar partner de intentie hebben om een gezin te stichten. Immers wordt in de bestreden beslissing vooreerst gesteld dat er een contra-indicatie is dat er een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig is en vervolgens, omdat verzoekster dit via haar advocaat heeft meegedeeld, wordt aangegeven dat de intentie om een gezin te stichten geen recht op verblijf geeft en dat dit gezinsleven bovendien precair is, gelet op verzoeksters onwettige verblijfssituatie. De bestreden beslissing is aldus geenszins manifest tegenstrijdig, doch wel volledig.

De eventuele gezamenlijke kinderswens van verzoekster en haar partner B.B. toont op zich niet aan dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zelfs aangenomen dat verzoekster een gezinsleven heeft met haar partner B.B., wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verblijfsrecht ontnemt. Verzoekster verblijft illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Gaat het om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid, van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, *Ahmut v. United Kingdom*, §63).

Verzoeksters voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van haar illegale verblijfsstatus. Verzoekster zet in het verzoekschrift ook niet uiteen waarom haar partner B.B. haar niet achterna kan reizen. Zij toont niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders te leiden. Zij wijst verder op haar fertiliteitsbehandeling, maar zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing blijkt uit een niet gedagtekend stuk in het administratief dossier slechts dat zij en haar partner (een) consultatie(s) hebben gehad. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij reeds daadwerkelijk een behandeling zou zijn gestart. Evenmin zet verzoekster uiteen dat een fertiliteitsbehandeling niet mogelijk zou zijn in haar land van herkomst of elders. Verzoekster toont niet in het minst aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aangezien reeds voldoende was aangetoond dat er een contra-indicatie is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, gelet op de niet-registratie van de aanvraag tot wettelijke samenwoning en er bovendien nog bijkomend werd gemotiveerd dat een repatriëring geen onoverkomelijke hinderpaal vormt voor het privéleven van betrokkene, was het niet nodig in de motivering in te gaan op alle stukken die verzoekster, bij wijze van het schrijven van haar advocaat *d.d.* 19 april 2022 via de PZ Tarl met de vraag deze aan de Dienst Vreemdelingenzaken over te maken en die zich in het administratief dossier bevinden. In dit verband moet vooreerst worden opgemerkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met het "medisch attest fertiliteitsbehandeling" en dat in dit verband werd geoordeeld dat de intentie om een gezin te stichten geen recht op verblijf geeft. Daarnaast werd het verzoekschrift bij de familierechtbank en de oproeping voor de inleidingszitting overgemaakt, vergezeld van foto's en chatgesprekken van verzoekster en de heer B.B., foto's van de religieuze ceremonie in Guinee, foto's van verzoekster en de heer B.B. in een ziekenhuisbed, het diploma van zorgkundige en het attest van inschrijving voor de opleiding zorgkundige, het aanwezigheidsattest en het behaalde diploma als bewijs van integratie van verzoekster. Deze voorgelegde stukken laten niet toe alsnog een oprechte en duurzame partnerrelatie vast te stellen. Dat verzoekster een beroep heeft ingediend bij de familierechtbank toont op zich nog geen duurzame levensgemeenschap aan, maar geeft enkel aan dat verzoekster het niet eens is met de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning. Dit beroep maakt ook niet het voorwerp uit van onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De foto's van verzoekster en haar Belgische partner B.B. en de chatberichten kunnen dan weer niet aantonen dat de relatie, die naar eigen zeggen van verzoekster nu al 2,5 jaar duurt, van die aard is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, wat inhoudt dat uit deze relatie zou blijken dat er voldoende nauwe feitelijke banden zijn of effectief beleefde hechte persoonlijke banden die maken dat de relatie een voldoende standvastigheid en duurzaamheid heeft. Dit is *in casu* niet het geval. De beperkte en niet-gedateerde foto's en de ongedateerde en onleesbare afdrucken van chatberichten tonen niet aan dat er sprake is van een effectief beleefde, hechte persoonlijke relatie of nog een voldoende standvastige en duurzame partnerrelatie. Uit de foto's van de beweerde religieuze ceremonie in Guinee kan geenszins worden afgeleid dat hierop familieleden van verzoekster en haar partner staan afgebeeld, laat staan dat deze wijzen op het voltrekken van de religieuze ceremonie in hunnen hoofde. Bovendien, in zoverre het de betrachting zou zijn van verzoekster om de Raad te vragen de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient erop te worden gewezen dat dit niet tot de rechtsmacht van de Raad behoort. De documenten waaruit blijkt dat verzoekster een opleiding zorgkundige in België heeft gevolgd en het diploma behaald heeft, werden in de bestreden beslissing besproken, daar waar genoegzaam wordt gemotiveerd dat dit element geen recht op verblijf opent.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat haar beweerde gezinsleven het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Nu in de bestreden beslissing is gemotiveerd aangaande verzoeksters gezinsleven kan de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met het door verzoekster voorgehouden gezinsleven.

3.3.4.8. Beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd met andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of

had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding zijn gebaseerd op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling geeft uitvoering aan de artikelen 6, 7 en 8 van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn legt de relevante definities vast die in artikel 1 van de Vreemdelingenwet worden hernomen. Zo wordt bepaald:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten veronderstelt reeds dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet worden doorgevoerd. Een dergelijk bevel houdt immers voor de verzoekende partij reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op. *In casu* is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met een beslissing tot terugleiding naar de grens van de Schengenlidstaten.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij aan een medische aandoening lijdt. Zo heeft zij last aan haar longen en borst, lopen er op heden verschillende onderzoeken in de borstkliniek van UVC Brugmann in Brussel en er kan op heden niet worden uitgesloten dat de tumor kwaadaardig is. Uit de stukken zoals gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat er op 15 februari 2022 een biopsie werd uitgevoerd en dat zij in mei nog afspraken heeft bij de dienst endocrinologie en bij de borstkliniek. Daarnaast lijdt ze aan diabetes type II. Tijdens het verhoor in het politiebureau op 19 april 2022, wat verzoekster, zo zij aangeeft, als zeer intimiderend ervoer, legde verzoekster uit dat zij last heeft aan haar longen en dat haar medische situatie onderzocht wordt. Verzoekster was op dat moment niet in het bezit van de medische documenten die bij het verzoekschrift zijn voorgelegd, noch waren zij in het bezit van haar raadsman, en haar partner was de ochtend van de aanhouding aan het werk als vrachtwagenchauffeur, waardoor hij niet naar huis kon gaan om deze medische documenten op te halen. De betreffende documenten tonen luidens het verzoekschrift enkel aan dat verzoekster wel degelijk kampt met een medische aandoening die op heden in onderzoek is. De artsen van UVC Brugman besloten om verzoekster nader te onderzoeken omdat zij verklaarde dat kanker vaak voorkwam in haar familie. De verwerende partij gaat volgens verzoekster zeer licht over haar verklaringen, die achteraf ook door documenten bevestigd werden.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de gezondheidsproblematiek van verzoekster als volgt gemotiveerd:

“In het verslag van de politie van 19.04.2022 wordt vermeld dat de betrokkene last heeft van longen in hieromtrent in onderzoek is. Zij legt echter geen enkel document voor dat haar verklaring staaft. In haar administratief dossier zijn tot op heden geen documenten aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een terugkeer naar haar land van herkomst zouden verhinderen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Deze beoordeling komt niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor aangezien er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing enkel de verklaring voorlag van verzoekster dat zij last heeft van haar longen en hieromtrent in onderzoek is. Zij staaft deze verklaring met geen enkel stuk en ook bij het schrijven van haar advocaat op de dag van de arrestatie werd geen enkel document gevoegd dat mogelijke longproblemen, laat staan borstproblemen die verzoekster tijdens het verhoor overigens niet aangaf, staaft. Het kan de gemachtigde niet ernstig ten kwade geduid worden dat niet louter op basis van de blote beweringen van verzoekster een medische problematiek werd weerhouden. Van een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geen sprake.

Het is enkel bij het indienen van onderhavige vordering dat verzoekster stukken aangaande haar medische problematiek, diabetes type II, long- en borstproblemen, voorlegt. Uit deze stukken, afspraak borstkliniek *d.d.* 3 december 2021, afspraak voor biopsie *d.d.* 15 februari 2022, afspraak gastro-enterologie *d.d.* 28 maart 2022 en toekomstige afspraken endocrinologie *d.d.* 3 mei 2022 en borstkliniek *d.d.* 20 mei 2022, blijkt dat verzoekster afspraken heeft gehad, dan wel gepland heeft staan, maar nergens uit deze stukken blijkt de aard van de onderzoeken, de vastgestelde medische problematiek, laat staan de onmogelijkheid van opvolging buiten België. Nergens brengt verzoekster een concreet begin van bewijs naar voor dat zij bij een verwijdering naar haar land van herkomst Guinee zou moeten vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster op 20 april 2022 door een centrumarts werd gezien en dat deze verklaart dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Ten overvloede merkt de Raad dat waar ter terechtzitting wordt voorgehouden dat door de centrumarts op 5 mei een echografie van de maagstreek heeft bevolen, daarvan geen enkel bewijs voorligt en dit geen afbreuk doet aan het voorgaande.

De Raad wijst er nog dat indien verzoekster een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden zij hiertoe op grond van de geëigende procedure een aanvraag machtiging tot verblijf kan richten op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In casu wordt door verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Een ernstig middel ontleend aan de schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4.9. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. *In casu* verbindt verzoekster de schending van artikel 13 van het EVRM met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Bijgevolg moet worden vastgesteld, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, dat in afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 of 8 van het EVRM, de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet nuttig kan worden ingeroepen noch worden weerhouden.

3.3.4.10. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Een eenvoudige lezing van de bestreden verwijderingsbeslissing leert dat de verwerende partij rekening hield met verzoekster gezins- en familiale situatie en met haar gezondheidssituatie. Uit de voorgaande bespreking blijkt ook reeds dat de verwerende partij omtrent de verschillende elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en gelet op de gegevens waarover zij kon beschikken, een redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt. In deze omstandigheden blijkt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.11. Gelet op wat voorafgaat en nu verzoekster niet aantoont dat hogere rechtsnormen zich verzetten tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt *prima facie* evenmin een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.12. De door verzoekster aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur worden verder nog onderzocht in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan wordt beslist om verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Meer concreet maakt de verwerende partij toepassing van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet en steunt zij haar beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op een vastgesteld risico op onderduiken.

Artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...) In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om verzoekster geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”*.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat *“[h]et in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken [...] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*. Vervolgens worden verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, nr. 54-2548/001, p. 18*).

De verwerende partij heeft, wat verzoekster betreft, het risico op onderduiken vastgesteld aan de hand van de door de wetgever vooropgestelde objectieve criteria vervat in artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een risico op onderduiken vastgesteld op basis van de in punten 2°, 3° en 4° van voormelde wetsbepaling opgenomen criteria dat de betrokkene in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, dat de betrokkene niet meewerkt of niet meegewerkt heeft met de overheden en dat de betrokkene duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

In dit verband licht de verwerende partij vooreerst toe dat verzoekster geprobeerd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden door een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het parket van Halle-Vilvoorde uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame leefgemeenschap. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Affligem volgde dit negatief advies en besliste op 11 februari 2022 de wettelijke samenwoning niet te registreren. Voorts haalt de verwerende partij aan dat de politie in haar verslag van 19 april 2022 vermeldt dat verzoekster weigert het hoorrecht in te vullen en de vragen te beantwoorden op aanraden van haar advocaat en aldus geen enkele medewerking verleent. Tot slot motiveert de verwerende partij dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2021, dat haar werd betekend op 5 februari 2021, waardoor de

vorige weigeringsbeslissing niet werd uitgevoerd en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Aldus heeft de verwerende partij op duidelijke, pertinente wijze gemotiveerd waarom verzoekster niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek krijgt. De verwerende partij heeft zowel de gehanteerde objectieve criteria vermeld als geduid waarom in het specifieke geval van verzoekster op basis van deze criteria een risico op onderduiken kan worden vastgesteld dat rechtvaardigt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Verzoekster weerlegt niet dat de gehanteerde criteria die volgens de wetgever richtinggevend zijn om het risico op onderduiken te bepalen in haar situatie toepassing kunnen vinden en toont niet aan dat bij de toepassing van deze criteria werd uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk werd gehandeld. De Raad wijst hierbij op wat volgt.

Verzoekster betwist niet dat ze geprobeerd heeft om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het parket van Halle-Vilvoorde uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Zij betwist niet dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Affligem dit negatief advies volgde en op 11 februari 2022 besliste de wettelijke samenwoning niet te registreren.

Waar verzoekster in het verzoekschrift laat uitschijnen dat niet kan worden aangetoond dat zij de Belgische autoriteiten heeft willen misleiden omdat de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand, gelet op de aanhangig zijnde procedure voor de familierechtbank, nog niet definitief is, wijst de Raad er op dat hij actueel enkel vaststellen dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Affligem in het rechtsverkeer is, zodat niet blijkt dat de verwerende partij hiernaar niet vermocht te verwijzen. Het weze herhaald dat de verwerende partij in alle redelijkheid kon oordelen dat deze beslissing een contra-indicatie vormt van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het beroep ingesteld bij de familierechtbank, dat in de bestreden beslissing wel degelijk mee in overweging is genomen, heeft geen invloed op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en kent geen schorsende werking die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. De bestreden beslissing ontnemt daarenboven, zoals hiervoor reeds genoegzaam is aangetoond, geen daadwerkelijk rechtsmiddel aan verzoekster om de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan te vechten. Immers, in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan verzoekster bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Wat het gebrek aan medewerking betreft, werpt verzoekster op dat zij in paniek raakte tijdens het gehoor op het politiebureau op 19 april 2022 en als gevolg daarvan weigerde documenten te tekenen. Hiermee erkent verzoekster dat zij weigerde mee te werken en weigerde het hoorrecht in te vullen. Dat verzoeksters advocaat op 19 april 2022 om 9u52 een schrijven richtte aan de PZ Tarl, belast met het uitvoeren van het hoorrecht, met de vraag dit over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij heel wat documenten betreffende de lopende procedure bij de familierechtbank en betreffende de voorgehouden duurzame relatie werden gevoegd, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster weigerde om het hoorrecht in te vullen, vragen te beantwoorden en documenten te ondertekenen. In zoverre verzoekster herhaalt dat geen rekening werd gehouden met deze bijkomende stukken, wijst de Raad erop dat de verwerende partij wel degelijk expliciet rekening hield met het bijgebrachte stuk aangaande de fertiliteitsbehandeling, alsook met de stukken in verband met verzoeksters integratie en dat minstens impliciet blijkt dat de overige stukken bij de beoordeling inzake het al dan niet bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven werden betrokken. Bovendien en bovenal wijst de Raad erop dat de drie objectieve criteria waarop de verwerende partij zich baseert om het risico op onderduiken in hoofde van verzoekster vast te stellen, elk op zich een afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek schragen zodat de kritiek van verzoekster op het al dan niet invullen van het hoorrecht overtollig is. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verzoekster betwist tot slot niet dat zij op het moment van haar arrestatie illegaal in het land verbleef. Zij betwist evenmin dat zij weigerde gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel van 1 februari 2021. Uit het gegeven dat zij het vorige bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd, kan volgens verzoekster niet automatisch besloten worden dat zij een volgend bevel niet zou opvolgen. Zij stelt dat zij het vorige bevel van 1 februari 2021 niet opvolgde omdat zij toen verliefd werd op haar partner.

en zij een gezin besloten te stichten. Sindsdien doen ze, zo oppert verzoekster, er alles aan om hun relatie te bevestigen via een wettelijke samenwoning en om het verblijf van verzoekster te regulariseren. Dit betoog neemt niet weg dat de verwerende partij volledig terecht heeft vastgesteld dat verzoekster heeft nagelaten gevolg te geven aan het eerdere bevel, dat bij gebrek aan ingesteld beroep definitief is geworden. Verzoekster toont niet aan als zou de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk hebben gehandeld door te oordelen dat het weinig waarschijnlijk is dat zij alsnog vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wijst in dit verband weliswaar andermaal op een werkelijk gezinsleven met haar Belgische partner, maar hieromtrent werd net vastgesteld dat het bestaan van een voldoende hechte en duurzame relatie die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet of onvoldoende blijkt. Zij heeft de Raad er ook niet van kunnen overtuigen dat hierover anders moet worden geoordeeld. Zelfs voor zover alsnog een werkelijk gezinsleven zou blijken te bestaan, volgt hieruit trouwens nog niet noodzakelijkerwijze dat de verwerende partij in geen geval kan oordelen dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster alsnog vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. In de voorliggende omstandigheden kan verzoekster op het eerste zicht niet overtuigen dat de ingeroepen relatie met haar Belgische partner alsnog een duidelijke tegenindicatie vormt van het risico op onderduiken. Overigens, verzoeksters kritiek op de toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet is kritiek op een overtollig motief zodat het desgevallend ernstig bevinden van kritiek erop sowieso niet kan leiden tot een andere beslissing en verzoekster er geen belang bij heeft.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op correcte wijze concludeerde dat er sprake is van een risico op onderduiken. Met haar betoog toont verzoekster *prima facie* niet aan dat op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze werd beslist tot het voorhanden zijn van een risico op onderduiken.

In het licht van de voorgaande bespreking weerlegt verzoekster op het eerste gezicht de motivering niet waarbij een risico op onderduiken wordt vastgesteld. Zij brengt geen overtuigende argumenten naar voor die de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, onderuit kunnen halen. Een schending van de artikelen 1, 11° *juncto* 1, § 2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4.13. Inzake de aangevoerde schending van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot de beslissing tot terugleiding naar de grens voert verzoekster identiek hetzelfde aan als wat zij aanvoert met betrekking tot de afwezigheid van een termijn van vrijwillig vertrek wegens het risico op onderduiken. Het volstaat dienvolgens te verwijzen naar bovengaande bespreking, waaruit blijkt dat artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast en terecht werd gesteld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan gelet op het risico op onderduiken.

3.3.4.14. In het licht van de voorgaande bespreking van het middel blijkt *prima facie* niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden akte is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens, dat hij bepaalde feitelijke gegevens ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. In deze omstandigheden wordt een ernstig middel ontleend aan de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel niet aangetoond.

3.3.4.15. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Rekening houdend met de voorgaande bespreking kan *prima facie* op basis van het betoog van verzoekster geen dergelijke kennelijke wanverhouding worden vastgesteld.

3.3.4.16. Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

V. SERBRUYNS